

Regele Pontului

George Coșbuc

Aproape de strâmbetele maluri
Corabia-n fugă trecea,
Cântau despicatele valuri,
Cântau și matrozii pe ea.

Iar noaptea și marea-mpreună
Făceau armonie deplin -
Pe ape lucire de lună
Și pace-n văzduhul senin.

Trezit de puterea cântării,
Aude, tresare prin somn
Din groapă-i, pe marginea mării,
Puternicul Schiției domn.

Încet se ridică-ntr-o mână,
Se uită pe mare mirat;
Cărunta lui barbă bătrână
Îi umple tot pieptul cel lat.

Furtunile mării grozave
Urlat-au, cu trăsnet trecând,
Și valuri, și bârne de nave
Trosnit-au pe groapă-i căzând,

Și neamuri străine trecură
Pe-acolo, cu vuiete mari:
Pe groapa lui corturi făcură
Și-altare drumeții barbari.

El însă-ntre dune pierdute
Somn fără curmare și greu
Dormit-a! de treizeci de sute
De ani el dormit-a mereu!

Și-acum îl deșteapt-o cântare,
Un plâns de glasuri ce pier.
Se uită de-a lungul pe mare
La navă, la maluri, la cer,

La lună cum albă străluce,
Și-i pare că n-o mai văzu,
Și-i pare că aminte-și aduce

De-o lume uitată, ce fu.

O rază din vremile-apuse
E cântecul celor ce trec:
Odată și dânsul îl știuse,
Copil al pământului grec.

Și vesel, ca valul și vântul,
Cântându-l, pe mare-a trecut,
Uitatu-l-a însă-n pământul
Acelor ce domn l-au făcut!

De ce și-a pierdut el viața
Cu taberi pe șesuri, cu oști?
Eu, mare, ți cunosc ție fața,
Tu, mare, tu nu mă cunoști!

De ce-a alergat el prin lume
Cătând și mărire și-averi?
Lăsat-a prin veacuri vrun nume?
Și parc-au fost toate ca ieri!

Copil el să fie-acum iarăși
Pe ionice maluri, sărac,
S-alerge cu dragii tovarăși,
Să vânture lumea pe plac!

Dar nava se duce, se duce
Dincolo de albastrul orizont,
Tot Pontul de lună străluce
Și-un rege se plânge pe Pont.